

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci a) žalobkyně: **N. N.** a b) žalobce: **M. N.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní N. N., oba státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupených JUDr. Alenou Porostlou, advokátkou se sídlem Prostorná 4, Ostrava-Mariánské Hory, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad štolou č. 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2012, č.j. OAM-299/LE-LE05-PA03-2011, **ve věci mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna** advokátky JUDr. Aleny Porostlé **se přiznává v částce 7.200,- Kč** a bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. České republice **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jménem svým a svého nezletilého syna domáhala zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Domnívala se, že žalovaný porušil § 2 odst.2, § 3, § 50 odst.2, 3, § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť dle jejího názoru nepostupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami, nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Namítala, že odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, když žalovaný se v něm nevypořádal se všemi důvody, které v průběhu řízení uvedla, ani neobjasnil na základě jakých úvah a skutečností došel k závěru uvedenému v napadeném rozhodnutí.

Domnívala se, že žalovaný porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Dále uvedla, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, protokol o pohovoru, který s ní byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a který má k dispozici žalovaný.

Pokud se jedná o další obsah žaloby soud konstatuje, že text žaloby byl zřejmě kopírován z jiné žaloby, která se týkala žalobce a nikoliv žalobkyně, zejména pak str. 2 žaloby, kde je uvedeno: „Při hodnocení opodstatněnosti mých obav z pronásledování žalovaný nikterak nezohlednil skutečnost, že jsem již byl vystaven pronásledování, mučení, bití a uvěznění. Tento postup žalovaného je přitom v rozporu s článkem 4 odst. 4 směrnice Rady 2004/83/ES, která splňuje tzv. Rutili kritéria v tom smyslu, že má vertikálně vzestupný přímý účinek, takže zakládá oprávnění jednotlivce požadovat po státu směrnicí předepsané jednání. ...Žádné takové důvody nebyly žalovaným v rozhodnutí prokázány.“ Uvedla, že v jejím případě jsou splněny obě kumulativní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, když splňuje podmínku důvodných obav a azylově relevantní příčiny pronásledování. Namítal(a), že žalovaný se nezabýval subjektivní složkou pronásledování. Odkazoval(a) na Příručku k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná porušení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany

V průběhu ústního jednání dne 21.8.2012 žalobkyně uvedla, že žádá, aby jejímu muži bylo umožněno řádné vyšetření tak, aby bylo najisto postaveno, jestli může mít druhé dítě či nikoliv. Důvod špatného zdravotního stavu jejího muže nebyl zjištěn. Celá rodina má špatný psychický stav, když nemají žádnou jistotu po stránce zdravotní ani ekonomické.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 18.4.2012 žalovaný uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobkyně sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že jmenovaná žádá o mezinárodní ochranu ve snaze o legalizaci svého a synova dalšího pobytu na území České republiky proto, že po nuceném transferu z Německa by zde chtěli zůstat s manželem a že se nechťejí vrátit na Ukrajinu, kde by se dostali opět do ekonomických, zdravotních a ekologických problémů. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí MV, odboru azylové a migrační politiky. Uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Dále sdělil, že vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu skutečností. V rozhodnutí zohlednil všechny důvody, které žalobkyně sdělila a přihlédl pečlivě a svědomitě ke všemu, co žadatelka o azyl uvedla. Porovnal výpovědi žalobkyně s informacemi o zemi původu, tyto zvážil a v rozhodnutí citoval. Žalobkyně s nezletilým dítětem nesplňují podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Pro jistotu opakoval, že se případem žalobkyně zabýval individuálně, posoudil subjektivní složku jejich obav na podkladě objektivních skutečností a nedošel k závěru, že by navrhovatelka s dítětem byla pronásledována ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Rovněž po posouzení její výpovědi a v porovnání s informacemi o zemi původu nedospěl k závěru, že by u žalobců existovaly odůvodněné obavy z pronásledování či hrozby vážné újmy a rovněž nebylo zjištěno, že byla podrobena pronásledování a mučení či jinému nelidskému a ponižujícímu zacházení za podpory státu či ze strany státních institucí v zemi původu. Uvedl, že posoudil, zda žalobci splňují podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Na základě posouzení případu žalobkyně a jejího dítěte, žalovaný azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil.

Žalovaný uvedl, že rovněž posoudil jejich návrat do vlasti ve smyslu non-refoulement dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně vylíčenými skutečnostmi neprokázala, že jí hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochotna z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Nedomníval se, že by správní orgán při svém postupu porušil žalobkyni uvedená ustanovení zákona o azylu a navrhoval zamítnutí žaloby.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2012, č.j. OAM-299/LE-LE05-PA03-2011, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, obsahu spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 63Az 5/2012 a obsahu listin, které předložili účastníci řízení k důkazu. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud tak zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

- Předávací protokol cizince ze dne 26.9.2011 , který má na území ČR postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu vyplývá, že žalobkyně byla společně se svým synem M. N., transferována dne 26.9.2011 ve 12.20 hod. na území České republiky linkou LH 1630 z Mnichova. Téhož dne prohlásila, že si přeje, aby řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala jménem svým a svého nezletilého dítěte ve Spolkové republice Německo, bylo vedeno v České republice.
- Rozhodnutí ve věci povolení vstupu na území České republiky z něhož plyne, že dne 27.9.2011 Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky pod č.j. OAM-286/LE-LE05-PV-2011 povolilo žalobkyni a jejímu nezletilému dítěti vstup na území České republiky ve smyslu § 73 odst.7 zákona č. 325/1999 Sb.
- Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Praha-Ruzyně dne 29.9.2011. Žalobkyně uvedla, že má vzdělání vysokoškolské, pracovala jako účetní 1,5 roku a 5 let jako manažerka. Nebyla členem žádné politické strany ani jiné organizace. Vlast opustila 5.5.2011. V regionu, kde žila je strašná ekologická situace, umírají i mladí lidé. Sdělila, že manžel má nemoc, jako velká část ostatních obyvatel jejich regionu. Nemoc může přejít i na vnitřní orgány. Jeho psychický stav je velmi špatný, protože nemá práci, nemůže uživit rodinu a sehnat peníze na léčení. Odjeli kvůli manželovi a synovi. Hrozil rozpad rodiny, protože se pořád hádali. Chtěla druhé dítě, ale vzhledem ke zdravotnímu stavu manžela a ekologické situaci v regionu se bála. Dlouho nebyli vyšetřeni, protože neměli peníze, takže neví, v jaké zdravotním stavu teď jsou. Poslední tři roky se snažili odstěhovat někam jinam na Ukrajině, ale na to neměli peníze, takže si nemohli zajistit bydlení jinde. Odjeli autobusem z Kyjeva do Prahy přes Polsko a pak jeli vlekem do Wiesbadenu v SRN za její sestrou. Po dvou dnech požádali o azyl, ale nakonec je vrátili do ČR. Víza ČR zařídil nějak manžel přes prostředníka za úplatu.

K dotazu z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany , žalobkyně sdělila, že psychický stav rodiny je špatný a to negativně ovlivňuje syna. Je ve stresu. Prožívá, že nemají peníze, bojí se. I ona je ve stresu. Nemá zásadní problém, ale též pociťuje úzkost a má nějaké kožní problémy, možná z nervozity. Nikdy proti ní nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti by mohli mít nějaký problém, protože občanské průkazy nechali jako záruku za půjčené peníze. Též se bojí problémů kvůli jejich dluhu, který stále narůstá kvůli úrokům. Bojí se, že by se zdravotní a psychický stav manžela a syna zhoršil. Její zdravotní stav, stejně jako syna, je dobrý.

- Protokol o pohovoru s žalobkyní k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 7.10.2011 sepsaný v přijímacím středisku Zastávka. Žalobkyně uvedla, že vlast opustili 5.5.2011, kdy odjeli linkovým autobusem z Kyjeva do Prahy. Do Prahy přijeli 6.5.2011. V Praze na nádraží si koupili jízdenku do Německa a asi za 2 hodiny odjeli do Německa. Její sestra je v Německu 10 let. Vystudovala tam, pracuje. Sestra jí zařídila pozvání a turistické vízum, takže na přelomu roku 2010 a

2011 byla u ní na návštěvě měsíc. Již předtím byla v Německu mnohokrát. Jezdila tam od roku 1999. Nejdříve byla rok jako au pair. V roce 2003 přijela do Německa na veletrh, měla pracovní vízum. Až do roku 2008 tam jezdila prakticky každý rok. Chystali se do Německa. České vízum si vyřizovali, protože bylo levnější. Doufala, že v Německu se nechají řádně zdravotně vyšetřit. Její sestra je sice v Německu, ale nemůže jí pomoci, protože není občanskou Německa, musí platit vysoký nájem a platí vyšší daně. Žalobkyně uvedla, že je rozčarovaná, čím skončil jejich pobyt v Německu.

Žalobkyně sdělila, že k odchodu z vlasti ji vedla jednak ekologická situace a jednak zdravotní stav jejího manžela. Město, ve kterém žili přirovnávají k Černobyli. Patří do kategorie B, co se týká ozáření. Její manžel má lupenku, syn trpí nějakou vyrážkou. V městě nejsou zdravotnická zařízení na takové úrovni, aby je všechny dostatečně vyšetřili. Nemají peníze na to, aby se obrátili na specializovaná zdravotnická zařízení. Na pokožce se jí tvoří skvrny, jejichž příčinu neví.

Od roku 2003 do roku 2008 pracovala u stejné společnosti jako manžel, firmy Plastico Trading. Firma byla ukrajinská, spolupracovala s německou firmou. Firma potřebovala hlavně němčinu, kterou uměla. V době krize spolupráce skončila, oba byli propuštěni. S manželem jsou od roku 2008 bez práce. Hledala práci, byla evidovaná na úřadu práce. S manželem hledali i takovou možnost, že by pracovali a žili v úplně jiném městě. Nenašli takové zaměstnání, kde by výplata stačila na zaplacení nájmu z bytu a na životní potřeby. V některých případech nešlo skloubit práci s péčí o malé dítě bez pomoci babiček. Rodina žila v bytě její matky, společně s matkou. Neměli tolik prostředků, aby si mohli pořídit vlastní bydlení. Chtěli mít s manželem druhé dítě, ale do těch podmínek, v nichž žili nechtěli přivést druhé dítě na svět. Také se báli mít druhé dítě kvůli špatné ekologické situaci města a odrazoval je i vlastní zdravotní stav.

Žalobkyně dále uvedla, že v poslední době je na tom psychicky špatně, což souvisí s tím, že nemají práci. Doma se bála obrátit se na doktory. Nevyhledala lékaře od roku 2005. Syn má na těle od malička malé skvrny, které se objevují a mizí. Objevují se také, když má stres. Ona sama má něco podobného. Syn má potíže se spaním. Pokud by chtěla jít k nějakému odborníkovi, potřebovala by doporučení všeobecného lékaře. K němu nemůže jít, když jí nic není. Bydlí v zóně radiace a chtěla by se nechat komplexně vyšetřit a zjistit, zda je zdravá. Syn by měl být též pořádně vyšetřen. Podle jejího názoru potřebuje hlavně pomoc psychologa.

Potíže se státními orgány Ukrajiny neměla. Před odjezdem si manžel půjčil peníze, neví, co by bylo, kdyby se vrátili zpět. V současné době je jí jedno, kde bude. Jenom za žádnou cenu se nechce vrátit zpět do těch podmínek, z nichž utekli. Nemá informace, které se týkají jejich dluhu. Nyní nejsou v žádném případě schopni ho zaplatit. V případě návratu na Ukrajinu by se asi rodina rozpadla. Syn by měl z návratu do vlasti velký stres. Uvěřil jim, že se budou mít lépe, že budou žít v Německu.

Správní orgán uvedl, závěrem protokolu, že od provedení pohovoru přímo s nezletilým dítětem upustil a vycházel z pohovoru provedeného s jeho zákonnou zástupkyní, neboť má za to, že byl úplně zjištěn skutečný stav věci.

- Zprávu vypracovanou PhDr. O. H., psycholožkou, bez uvedení data, která byla doručena žalovanému 1.12.2011. Dle této zprávy žalobce a jeho manželka pravidelně dochází na psychologické poradenství a terapii. U obou manželů byla diagnostikována postraumatická stresová porucha s četnými psychosomatickými potížemi. Psychický stav se postupně konsoliduje. Osobnostně bez patologie.

- Zprávu odborného kožního lékaře MUDr. M. K. ze dne 10.11.2011, dle které si žalobkyně stěžovala na svědění kůže, tvorbu papulek místy ve dvojicích. Doporučen Infectoscab pro léčebnou kůru.

- Lékařskou zprávu NsP Havířov, radiodiagnostické oddělení ze dne 23.11.2011 ve věci žalobkyně - studie sonografie, žlázy parenchym vpravo bez ložiskových změn. Vlevo v HZK je patrna drobná cesta 6x3mm, jinak beze změn. Ré: BIRADS 2 – benigní (nezhoubný).

- Zprávu z psychologického vyšetření nezletilého M. PhDr. M.T., soukromou klinickou psycholožkou v Havířově. Lékařka uvedla v závěru, že zjistila poruchy přizpůsobení na bázi kumulace obtížných životních situací-migrace, změna prostředí, jazyková bariéra, ztráta jistot. Osobnost senzitivní, fragilní a zranitelný, bystrý, má zájem. Ve vztahu k druhým vstřícný, emočně pozitivně naladěný. V doporučení lékařka uvedla, že doporučuje podpořit M. v rozvoji zájmů-kreslení a keramice, nutné lekce českého jazyka.

- Zprávu základní školy v Havířově-Město, Na Nábřeží, kterou navštěvuje nezl. M., která byla vypracována k žádosti Psychologicko-psychiatrické poradny Karviná. Ze závěru školy vyplývá, že žák zvládá učivo výborně, pracuje samostatně. Jeví zájem. Nedostatečná znalost jazyka mu neumožňuje zvládnout učivo v plném rozsahu.

- Protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaný dne 23.2.2012 v Pobytovém středisku Havířov. Do protokolu uvedla žalobkyně mimo jiné, že chce mít druhé dítě, ale na Ukrajině jí stanovili diagnózu, u níž je těhotenství nemožné a syn měl vrozenou poruchu nervové soustavy. Tyto diagnózy se zde nepotvrdily. V současnosti je jediným problémem zdravotní stav jejího manžela. Její zdravotní potíže začaly ještě předtím než přišla o práci. Měla hrudky na prsou, zkoušela léčení, ale lékaři říkali, že je neúčinné. Zde v ČR prošla vyšetření, řekli jí, že má cystu, která nebrání tomu, aby měla další dítě. Oproti době pohovoru ze dne 7.10.2011 má kožní vyrážku. Rovněž syn trpí kožní vyrážkou. Psycholožka, která provedla testy uvedla, že diagnóza stanovená synovi na Ukrajině se nepotvrdila. K dotazu správního orgánu žalobkyně sdělila, že z internetu ví, že politická a ekonomická situace na Ukrajině se zhoršuje, nezaměstnanost roste. Nemají na Ukrajině žádnou šanci. Žalobkyně sdělila, že se domnívá, že nemá smysl dělat pohovor se synem. Správní orgán seznámil žalobkyni s podklady pro vydání rozhodnutí, mimo jiné s informacemi MZV ČR č.j. 106362/2009-LPTP ze dne

13.5.2009 a ze dne 29.7.2009, č.j. 111193/2009-LPTP a aktuálními informacemi o situaci na Ukrajině obsaženými v databázi České tiskové kanceláře. Žalobkyně se s těmito informacemi seznámila.

- Rozhodnutí ze dne 9.3.2012 č.j.: OAM-299/LE-LE05-PA03-2011, kterým žalovaný rozhodl tak, že žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu) neudělil, mimo jiné s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně, kterou podala jménem svým a svého nezletilého syna je snaha o legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky proto, že po nuceném transferu z Německa by zde chtěli zůstat s manželem, a že se nechtějí vrátit na Ukrajinu, kde by se dostali opět do ekonomických, zdravotních a ekologických problémů.

Žalovaný citoval příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb. Uvedl, že při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu vycházel především z výpovědi žalobkyně a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na území Ukrajiny. Žadatelce během pohovoru dne 24.2.2012 byla poskytnuta možnost seznámit se s nimi v jazyce ruském. Správní orgán konstatoval, že neshledal žádnou konkrétní skutečnost, která by jej vedla k závěru, že jmenovaná byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Jmenovaná žádnou takovou skutečnost neuvedla. Nebyla členkou žádné politické strany ani podobné organizace a nevyvíjela v tomto směru žádné aktivity. Z Ukrajiny bez problémů opakovaně vyjížděla za prací a zase se tam vracela.

Správní orgán konstatoval, že žadatelka neuvedla ani žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování její osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Takové pronásledování nemohlo z výše uvedených skutečností hrozit ani jejímu nezletilému synovi. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu výše uvedeného naznačovaly. Žadatelka s manželem a synem opustili vlast z ekonomických, zdravotních a ekologických důvodů, protože si chtěli zajistit v Německu lepší podmínky k životu. Žalovaný uvedl, že žadatelka o udělení mezinárodní ochrany potvrdila, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podává z důvodu legalizace svého a synova dalšího pobytu v České republice za situace, kdy sem byli proti své vůli deportováni na základě mezinárodních dohod z Německa, zamýšleného cíle jejich emigrační cesty z vlasti. Ukrajinu opustili v květnu 2011 proto, že se chtěli po propuštění z dobře placeného zaměstnání v roce 2008 vyhnout špatné ekonomické situaci své rodiny, která měla dle mínění žadatelky i dopad na jejich zdravotní stav a na vztahy uvnitř rodiny. Onemocnění lupenkou považovala žadatelka za důsledek špatného životního prostředí v jejich regionu.

Dále uvedl, že dle žadatelky se rodina snažila řešit situaci přestěhováním do jiných oblastí Ukrajiny, ale nepodařilo se jim najít místo ani práci, které by jim vyhovovalo. Uvedl, že nelze souhlasit s názorem, že na to neměli dostatek finančních prostředků. Za situace, kdy si i na vycestování do zahraničí museli půjčit peníze, se jeví tvrzení žadatelky jako účelové a spekulativní, protože zcela jistě by

pro ně bylo přestěhování na jiné místo na Ukrajině méně nákladné a stresující než cesta do neznámé cizí země. Za situace, kdy žadatelka si byla dostatečně vědoma toho, že jim v Německu nemůže pomoci její sestra, museli v takovém případě spoléhat pouze na sociální systém v cizí zemi, což potvrdili vstupem do azylové procedury v Německu a následně i v České republice před tím, než se zde snažili zajistit legální pobyt jako většina cizinců, kteří vycestovali do zahraničí za lepšími životními podmínkami, konkrétně v České republice dle zákona o pobytu cizinců.

Jmenovaná odjela z Ukrajiny s manželem a synem legálním způsobem se svým platným cestovním dokladem, ve kterém má zapsaného i syna, a s opuštěním vlasti neměli žádné problémy. Jednoznačně prohlásila, že kromě zdravotního stavu, nedostatku zaměstnání a škodlivého prostředí v jejich regionu neměli na Ukrajině žádné problémy, které by byly důvodem k jejich odjezdu z vlasti. Zmínila škodlivost životního prostředí ve svém městě, ale nedala ho do přímé souvislosti se zdravotním stavem svého manžela. Zmínila nutnost důkladného vyšetření celé rodiny, na které podle svých slov na Ukrajině neměli peníze. Přiložené lékařské zprávy ani její tvrzení nenasvědčují o žádné vážné chorobě, pro kterou by museli zemi opustit. Doloženými lékařskými zprávami dala najevo, že lékařská péče jí a jejímu synovi nebyla odepřena. Žalovaný uvedl, že nutnost jakéhosi speciálního vyšetření a léčení je pouhou její fikcí, která dle jejich informací a doložených materiálů nemá reálný základ. Rovněž uvedl, že snahu rodiny, jak ji ve svých výpovědích prezentovala, o přestěhování se na jiné místo Ukrajiny, považuje za nedostatečnou, protože sama žadatelka uvedla, že by sice našli ve své vlasti místo k pobytu rodiny, ale nehodlali ho přijmout z důvodu nedostatečného finančního efektu. Správní orgán uvedl, že takové jednání považuje za spekulativní již z toho důvodu, že měli s manželem zkušenosti z pracovních pobytů v Německu. Jmenovaná ani její syn netrpí žádnou chorobou, k léčení které by měli potřebovat mimořádnou léčbu, která by nemohla být poskytnuta na Ukrajině. Lékařská péče na Ukrajině je obecně dostupná, pro všechny občany Ukrajiny je zdarma a běžně jsou dostupné všechny léky.

Za velmi nadnesené považoval správní orgán prohlášení jmenované o katastrofální ekologické situaci na Ukrajině a o svém špatném zdravotním stavu, který prezentovala svou a synovou výrazkou. Uvedl, že jmenovaná se netajila tím, že do roku 2008, ve kterém ztratili s manželem lukrativní zaměstnání ve svém městě, o nějaké změně místa pobytu neuvažovali. Rozhodli se až poté, co o zaměstnání v důsledku hospodářské krize přišli. Jejich zadlužení, navíc nevhodnou a neoficiální formou, považoval za důsledek jejich nezodpovědného jednání (dali do zástavy své občanské průkazy). Správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že na Ukrajině existují „ekologicky zdravé“ oblasti, takže pokud by mělo být u nich zdraví na předním místě, jistě by je možnost vnitřního přesídlení s menším stresem jistě více zajímala. Žádost o mezinárodní ochranu v České republice považoval správní orgán v tomto kontextu jako náhradní řešení poté, co v Německu neuspěli.

Správní orgán považoval žadatelčiny obavy z reakce věřitelů a ekologické situace na Ukrajině pouze za zástupný problém a uvedl, že problémy, které vznikly v důsledku toho, že v roce 2008 oba s manželem přišli o práci, nelze zařadit pod azylově relevantní důvody v souladu s § 12 azylového zákona.

Správní orgán nepovažoval zdravotní stav členů rodiny za tak beznadějný, aby bylo nutno vyhledat speciální léčbu v zahraničí. Uvedl, že stav, který je vedl k odchodu z Ukrajiny měl původ pouze v jejich ekonomické situaci. Zcela evidentním a jediným důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat sobě i svému synovi v České republice pobyt, aby se nemuseli vrátit na Ukrajinu. Snahu o legalizaci pobytu v České republice nelze důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu podřadit. Žadatelka má možnost si zde legalizovat pobyt za využití běžných typů pobytu, které jí dává právní řád České republiky k dispozici, zejména pak zákon č. 326/1999 Sb. Správní orgán shledal, že žadatelka ani její nezletilý syn nesplňují zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že žadatelka o udělení mezinárodní ochrany ani její syn nesplňují důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a nesplňují ani důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, když nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že posoudil, zda jmenovaní nesplňují důvody k udělení doplňkové ochrany. Při posuzování otázky, zda by žadatelce a jejímu synovi v případě návratu na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst.2 zákona o azylu, správní orgán znovu posoudil výpovědi jmenované a dále pak vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Po posouzení žadatelčiných výpovědí nedospěl k závěru, že by žadatelce nebi její nezletilému synovi byl ve vlasti uložen trest smrti či jim vykonání tohoto trestu hrozí.

Rovněž nedospěl k závěru, že žadatelce a jejímu synovi po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když žadatelka neuvedla ke své osobě žádné důvody, které by jí měly bránit v návratu na Ukrajinu a podmínky životního prostředí by se daly jistě vyřešit vnitřním přesídlením v rámci Ukrajiny.

Správní orgán dále uvedl, že se zabýval možností postihu žadatelky a jejího syna za jí podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Pokud konkrétní ukrajinský občan skutečnost, že se neúspěšně ucházel o azyl v cizině sám nenahlásí místním úřadům, úřady o tom nemohou vědět. Nejsou známy žádné případy nebezpečí ze strany státních orgánů nebo soukromých osob. Odkázal na informaci MZV ČR z 13.5.2009.

Jmenované a jejímu synovi také nehrozí vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Záleží pouze na jmenované, zda požádá o udělení pobytu na území České republiky a splní dané podmínky zákona o pobytu cizinců. Případné vycestování žadatelky a jejího syna nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Správní orgán dospěl k závěru, že žadatelka a její syn nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 a odst.2 zákona o azylu a doplňkovou ochranu neudělil. Zároveň dospěl k závěru, že žadatelé o udělení mezinárodní ochrany nesplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Rozhodnutí je opatřeno kulatým razítkem žalovaného a podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. T. H.

III.

Žalobkyně předložila k důkazu lékařské zprávy MUDr. D. V., odborné kožní lékařky ze dne 5.4.2012 a 6.4.2012, ze kterých vyplývá, že u žalobkyně byl zjištěn svrab a ekzém. U nezl. žalobce zjištěno onemocnění na loktech a na břiše. Doporučení- vzhledem k terapii scabier u matky, nutno přeléčit i zbytek rodiny.

Žalovaný předložil v průběhu ústního jednání dne 21.8.2012 Informaci MZV č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13.5.2009, ze které soud zjistil, že ukrajinské občanství nezaniká z důvodu nepřítomnosti občana na Ukrajině. K vydání nového cestovního pasu potřebuje žadatel předložit vnitřní pas občana Ukrajiny, kód a muž vojenskou knížku. Neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Stejně tak takové osoby nejsou vystaveny znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů. Ukrajina je demokratická země a ukrajinským občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodu jejich názorů, ani dlouhodobého pobytu v zahraničí. Občan se může volně stěhovat a cestovat do zahraničí. K výše uvedené zprávě byla dále připojena Informace MZV č.j. 1111/93-2009-LPTP z 29.7.2009 týkající se lékařské péče na Ukrajině a informace ČTK. Soud tak zjistil, že na Ukrajině je lékařská péče obecně dostupná, zdravotní péče je zdarma pro všechny občana Ukrajiny a jsou dostupné všechny léky.

A. N. se domáhal žalobou ze dne 26.3.2012 zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2012 č.j. OAM-298/LE-LE05-PA03-2011, kterým žalovaný rozhodl tak, že žadateli se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. neuděluje. Řízení je vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 63Az 5/2012.

IV.

Výčet důvodů pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pak v souladu s ust. § 2 odst. 8 pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst.9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst.1 z.č. 325/199 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst.3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§14).

Podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle odst.2 tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst.1 shora cit. zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl.6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;
- c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl.7 odst. 1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

a) stát nebo

b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl.7 odst. 2 kvalifikační směrnice se „má... zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl.7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

V.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobkyní jménem svým a svého nezletilého syna v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice soud zjistil, že neopustili zemi původu z důvodu, že by byli pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání určitých politických názorů.

Bylo zjištěno, že žalobkyně-matka opustila zemi původu spolu se svým manželem a dítětem proto, že přišli v důsledku hospodářské krize o zaměstnání. Rozhodli se odjet do Německa. Manželčina sestra v Německu studovala a zůstala tam pracovat. Z Německa byli předáni do České republiky. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky proto, že po nuceném transferu z Německa by zde chtěli zůstat s manželem a synem a že se nechtějí vrátit na Ukrajinu, kde by se dostali opět do ekonomických, zdravotních a ekologických problémů. O mezinárodní ochranu v ČR, jak žalobkyně-matka uvedla, žádá kvůli zdravotního stavu manžela a syna, ekologické situaci v jejich městě a nemožnosti najít vhodné zaměstnání poté, co byli s manželem v r. 2008 propuštěni z práce v důsledku krize.

Skutečnost, že žalobkyně ani její manžel nemají zaměstnání, špatná ekonomická situace rodiny, nemožnost splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, což mělo mít dopad i na zdravotní stav členů rodiny a na vztahy uvnitř rodiny, není, bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností, zákonným důvodem pro vyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z předložených lékařských zpráv nelyne, že by se v případě žalobkyně a jejího syna jednalo o tak závažný zdravotní stav, který by nemohl být v zemi původu žalobců léčen.

Pokud žalobkyně - matka uvedla, že pro případ návratu do vlasti se bojí problémů kvůli jejich dluhu, který stále narůstá kvůli úrokům, bojí se, že by se

zdravotní a psychický stav manžela a syna zhoršil, mohli by mít problémy, když nemají občanské průkazy, které nechali jako záruku za půjčené peníze, soud uvádí, že tyto důvody nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu.

Domáhala-li se žalobkyně jménem svým i jménem nezletilého dítěte udělení mezinárodní ochrany z poukazem na ekologické důvody, pak soud uvádí, že ani ekologická katastrofa nepředstavuje důvod pro přiznání azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že důvody, který žalobkyně uvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jménem svým a svého nezl. dítěte, a posléze do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení, jak výše uvedeno, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů žalobkyně v průběhu správního řízení neprokázala. Naopak bylo zjištěno, že žalobkyně, pokud byla zaměstnána, opakovaně vyjížděla do Německa a zase se vracel zpět do vlasti.

Krajský soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že žádost žalobkyně, kterou podala jménem svým a svého nezletilého syna o mezinárodní ochranu v České republice je v celém kontextu nutno chápat jako náhradní řešení poté, co v Německu žalobkyně a její manžel s dítětem s žádostí o udělení azylu neuspěli. Stejně jako správní orgán i soud považuje obavy žalobkyně ze špatné ekologické situace na Ukrajině pouze za zástupný problém (o změně bydliště neuvažovali dokud měli zaměstnání).

Podmínkou pro udělení mezinárodní ochrany cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalobkyně netvrdila, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, příp. že se obává pronásledování z některých důvodů vyjmenovaných v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Skutečnost, že žalobkyně a její manžel s dítětem si chtějí vydělat peníze, mít řádné lékařské vyšetření, žít v čistém prostředí, je přání pochopitelné, ale není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, v platném znění. Samotná skutečnost, že žalobkyně není spokojena s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, není zákonným důvodem pro vyhovění její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně a její nezl. syn nesplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, tak jak jsou vymezeny v § 12 zákona o azylu.

Žalobkyně a nez. syn nesplňují důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť podle § 13 odst.1 z.č. 325/199 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobkyně a její syn nesplňují podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jejich případě jsou důvodné obavy, že pokud by byli vráceni do státu, jehož jsou státními občany, hrozilo by jim skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobců není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobci nesplňují podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z. č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Pro úplnost krajský soud konstatuje, že z jeho rozhodovací činnosti je mu známo, že Ukrajina je demokratická země a ukrajinským občanům nehrozí diskriminace, pronásledování z důvodu jejich názoru, bezdůvodné pronásledování či znemožnění ochrany jinými orgány nebo nevládními organizacemi. Ukrajinským občanům nehrozí diskriminace ani z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí. Občan se může volně stěhovat a cestovat do zahraničí. Nedochází k pronásledování osob z azylově relevantních důvodů. Na Ukrajině působí řada nevládních organizací s širokým spektrem činností. Současná globální ekonomická krize zhoršila situaci v zemi. Mezinárodní měnový fond schválil důležitou půjčku ve výši 16,5 miliard USD pro podpoření ekonomiky. Na Ukrajině je demokratické státní zřízení založené na volbách. Neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Takové osoby nejsou vystaveny znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů.

Pokud žalobkyně v žalobě uvedla, že byla již vystavena pronásledování, mučení, bití a uvěznění, pak soud se touto žalobní námitkou nezabýval, neboť je zřejmé, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. Žalobkyně nic takového netvrdila. Patrně při sepisování žaloby došlo k okopírování obsahu z jiné žaloby, což je lze dovodit i z toho, že v žalobě se zčásti používá mužský rod.

Namítala-li žalobkyně porušování procesního předpisu, pak soud její námitky neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobkyně. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobkyně postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobkyně a jejího dítěte garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobkyně zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobkyní vyplývá, že jí byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřila k protokolu o výsledku, i podkladům, které měl žalovaný k dispozici, případně navrhla doplnění protokolu, označila důkazy. Žalobkyně této možnosti využila. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé. Námitka žalobkyně, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je nedostatečné, je nekonkrétní, ostatně tak jako ostatní námitky uvedené bod bodem III. žaloby. Námitky nepovažuje soud za důvodné. Žalobkyně sice žalobu ze dne 26.3.2012 podepsala, soud má však pochybnosti o tom, zda žalobkyně vůbec byla s obsahem žaloby seznámena (viz. str. 3 žaloby).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní a procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Usnesením ze dne 2.7.2012 č. j. 63Az 4/2012-33 krajský soud žalobkyni a jejímu nezl. synovi k žádosti žalobkyně-matky ustanovil pro řízení zástupce z řad advokátů, a to advokátku JUDr. Alenu Porostlou. Odměna zástupkyni žalobců za řízení o žalobě byla stanovena za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 6.300,- Kč, 3x náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300,- Kč, tj. 900,- Kč, tj. celkem 7.200,- Kč.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ust. § 35 odst.8 a § 36 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 21. srpna 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně